

Arrest

nr. 305 245 van 22 april 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VANDEWALLE
Koopvaardijlaan 13
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 20 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat M. VANDEWALLE en van attaché F. FARAH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 26 mei 2022 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 31 mei 2022 om internationale bescherming. Op 24 oktober 2023 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 26 oktober 2023 aan verzoekster aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U beweert over de Nigeriaanse nationaliteit te beschikken en op (...) april 1990 geboren te zijn in Umoghunowa, in Edo State. Na het overlijden van uw vader in 2007 nam zijn broer u in huis op. U bleef

enkele maanden bij hem, hij misbruikte u. Eind 2007 vertrok u dan naar de stad, Benin City. Daar verbleef u samen met een vriend tot u Nigeria verliet in 2010. Na ongeveer twee maanden bent u aangekomen in Griekenland. De persoon die u hielp om Nigeria te verlaten, vroeg u later om 30 000 euro te betalen voor de reis. U deed een verzoek tot internationale bescherming in Griekenland, waar u in eerste instantie werd geweigerd, en u na beroep in augustus 2015 de status van subsidiaire bescherming kreeg. U verliet Griekenland in augustus of september 2015 en reisde via Macedonië naar Hongarije, Oostenrijk, om uiteindelijk naar Zweden te reizen. U deed daar een verzoek tot internationale bescherming in 2018. Na vier maanden kreeg u te horen dat Zweden niet verantwoordelijk was voor het onderzoek van uw verzoek en dat u het land moest verlaten. U ging vervolgens naar Duitsland. Daar deed u ook een verzoek tot internationale bescherming, u werd geweigerd omdat u in Griekenland al documenten had. U moest bijna vier jaar wachten op uw beslissing in beroep, u was het beu en u wilde uw partner, die u in Griekenland leerde kennen, in België zien. Op 27 mei 2022 kwam u aan in België en op 31 mei 2022 diende u een verzoek tot internationale bescherming in. (...) juli 2022 beviel u te Gent van een dochter E(...) D(...) I(...).

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: een attest vrouwelijke genitale verminking (VGV) van uw dochter E(...), en twee attesten VGV van u.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen en uit de documenten die u hebt neergelegd, blijkt dat u op 13/08/2015 internationale bescherming werd verleend door Griekenland. Een persoon die internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland, valt niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980, tenzij hij aantoont dat hij zich niet meer kan beroepen op de internationale bescherming verleend door deze staat. In dit geval hebt u genoegzaam aangetoond dat u zich niet langer onder de bescherming van Griekenland kunt stellen, aangezien u een kind hebt, en geen plek om naar terug te gaan. Bijgevolg valt u onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet en moet uw verzoek om internationale bescherming worden onderzocht ten opzichte van uw land van herkomst.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat er drie redenen zijn waardoor u niet kan terugkeren naar Nigeria, met name het feit dat uw ouders zijn overleden, de algemene veiligheid in uw land van herkomst, en het feit dat uw dochter zou besneden kunnen worden. U vreest ook de persoon die u naar Europa gebracht heeft, en die later om geld vroeg om de reis te betalen.

U verklaarde ten eerste dat uw moeder overleden was toen u nog erg jong was, en uw vader in 2007. U verklaart dat er niemand is die u kan bellen om iets te zeggen, die u kan helpen, die u gaat ontvangen en steunen met iets (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 12). Het CGVS merkt op dat u nadat uw vader overleden was, nog ongeveer drie jaar in Benin City woonde, in Nigeria, alvorens u besloot om uw land van herkomst te verlaten, waardoor u aantoonde dat u in staat was om in uw land te verblijven zonder de steun van uw ouders. Bovendien betreffen dit louter socio-economische problemen die als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Socio-economische overwegingen, zoals o.a. huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In uw verklaringen, noch in uw dossier zijn elementen aanwezig die een dergelijke situatie in uw hoofde suggereren, noch wordt dit door u concreet aangetoond.

Wat betreft de persoon die u naar Europa zou gebracht hebben en de vrees die u zou koesteren ten aanzien van deze persoon, stelt het CGVS vast dat u ook hier geen gegronde vrees aantoont. U legde uit dat de persoon die u hielp om te reizen, u had gezegd dat u zonder te betalen met haar mee mocht gaan naar

Europa (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 12). U reisde op haar koste naar Europa. Later vroeg ze u echter om 30 000 euro te betalen, wat u niet deed. Het CGVS stelt ten eerste al vast dat u zich niet eens de naam herinnert van de persoon die u beweerdelijk nog zou moeten betalen voor de reis (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 12). Het is weinig geloofwaardig dat je de naam van de persoon vergeet die je beweerdelijk vreest bij terugkeer naar uw land van herkomst. U hebt er ook geen idee van waar ze nu is, u weet enkel dat ze in Edo State woonde. Ten tweede zijn de omstandigheden waarin u Nigeria hebt verlaten, bezwaarlijk geloofwaardig te noemen. U legde uit dat u die vrouw had ontmoet in de parking waar u water aan het verkopen was (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 13). U legde aan haar uw situatie uit, en ze wilde u helpen en u een betere toekomst geven. U stelde zich verder geen vragen bij het feit dat ze dit dan allemaal uit haar eigen zak zou betalen, ze zou u enkel gezegd hebben dat ze u een gunst deed (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 13). Het is niet aannemelijk dat u zich geen verdere vragen stelde bij de bedoelingen van deze wildvreemde persoon om u gratis, zonder enige vergoeding, helemaal naar Europa te brengen. Het zou pas in Griekenland zijn geweest, toen u zelf contact opnam met de vrouw in Nigeria, dat u hoorde dat u 30 000 euro moest betalen, en dat ze u begon te bedreigen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 14). U hebt dan ook uw simkaart stuk gemaakt, en hebt sindsdien niets meer van haar gehoord. Volgens uw verklaringen was u in Griekenland tot augustus of september 2015 (verklaring DVZ), wat ondertussen ook al acht jaar geleden is. Gezien u al die tijd ook al niets meer van de vrouw hoorde, haar naam niet eens kent, niet weet waar ze is, is het niet geloofwaardig dat u een vrees hebt voor vervolging of ernstige schade omwille van die vrouw.

Ten derde haalde u ook de vrees aan in hoofde van uw dochter met betrekking tot genitale verminking (VGV) (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 2). U legde ook attesten van VGV neer, waaruit blijkt dat uzelf besnijdenis type 2 hebt ondergaan, en dat uw dochter E(...) niet besneden is. Het CGVS concludeert hieromtrent dat de context en uw persoonlijke houding ten opzichte van die praktijk, resulteert in voldoende bescherming voor uw dochter. Het CGVS erkent dat de praktijk van genitale verminking bij jonge meisjes gebeurt bij bepaalde groepen in Nigeria, maar dit sterk regionaal gebonden is. Uit informatie blijkt evenwel dat de prevalentie van VGV verschillend is per regio in Nigeria (beschikbaar in uw administratief dossier). In de regio's van het Zuid-Oosten (35,0 %) en van het Zuid-Westen (30 %) van Nigeria zou VGV wijder verspreid zijn. In het Zuid-Zuiden (17,7 %) (waartoe Edo State behoort) en in het Noord-Westen (20,2 %) is de prevalentie daarentegen veel lager, terwijl in het Noord-centrale gedeelte (9,9 %) en in het Noord-Oosten (6,1 %) de prevalentie het laagst blijkt te zijn. Ook de staten onderling per regio vertonen nog een uiteenlopende prevalentie. De staat waar u woonde en opgroeide, Edo Staat, heeft volgens de cijfers van DHS 2018 een prevalentiegraad van ongeveer tussen 30% en 40% procent besneden vrouwen. Dit is dus al lager dan uw bewering dat iedereen het doet (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 15). U haalde verder geen individuele actor of actoren aan waarvan u denkt dat zij zouden over willen gaan tot het besnijden van uw dochter, op de vraag van wie u vreest, legde u enkel uit dat iedereen dat doet (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 15). Ook wanneer u nogmaals gevraagd werd naar wie het dan zou doen, gezien u het niet wilt doen, legde u uit dat iedereen het doen, en dat je het moet doen. U bleef dermate vaag en algemeen over wie u dan concreet zou vrezen. Het CGVS wijst er verder nog op dat u zelf niet wilt dat uw kind besneden wordt (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 12). Ook de vader van uw dochter weet dat deze praktijk niet goed is, en wilt ook niet dat zijn dochter besneden zal worden (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 16). Gezien jullie beiden als ouders van uw dochter, niet willen dat zij besneden zal worden, kan er ook van jullie verwacht worden dat jullie instaan voor de bescherming van uw dochter tegen deze praktijk. Uzelf haalde geen persoonlijke vrees aan met betrekking tot besnijdenis of gerelateerd aan het attest dat u neerlegde.

Volledigheidshalve vermeldt het CGVS ook nog dat u verklaarde misbruikt te zijn geweest door de broer van uw vader, alvorens u uw dorp verliet en in Benin City ging wonen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 6). U haalde hier verder geen vrees meer over aan bij terugkeer naar Nigeria (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 12).

Tot slot wees u ook op de algemene situatie in Nigeria, en mogelijke kidnappers. U verwees in algemene bewoordingen naar dingen die u zag op sociale media, en dat er in Nigeria kidnappers zijn. Het zou niet veilig zijn in uw land van herkomst. U toonde hierbij geen individuele en specifieke vrees aan. Voor de algemene veiligheidssituatie verwijst het CGVS naar volgende beoordeling:

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie EASO Nigeria Security Situation van juni 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situation-v11-june-2021> en de EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidancenigeria-october-2021>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen : Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehouders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is.

De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Edo actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat Edo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 2 oktober 2023. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de (materiële) motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Na een theoretische toelichting bij een aantal bepalingen en beginselen die zij *in casu* geschonden acht, gaat verzoekster in op haar kwetsbaar profiel. Verzoekster benadrukt dat zij een ongehuwde vrouw is met een jong kind, dat zij momenteel zwanger is, dat ze wees is sinds de dood van haar vader in 2007, dat zij

misbruikt werd door haar nonkel, en dat zij verkracht en besneden werd in haar land van herkomst. Zij betoogt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) onvoldoende rekening houdt met haar kwetsbaar profiel door in de bestreden beslissing te stellen dat zij geen bijzondere procedurele noden heeft en geen rekening te houden met de geschetste elementen van kwetsbaarheid bij de beoordeling ten gronde. Verzoekster verwijst naar verschillende bepalingen “*dewelke op de kwetsbaarheid binnen de asielprocedure duiden*”, stelt dat minderjarige kinderen steeds worden opgenomen in de lijst van kwetsbare profielen en merkt op dat artikel 1, 12° van de Vreemdelingenwet haar klaarblijkelijk als kwetsbaar profiel kwalificeert. Verzoekster verwijst in dit verband verder naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met nummer 245 271, waarin volgens haar een weigeringsbeslissing werd vernietigd omdat het CGVS niet voldoende rekening had gehouden met de kwetsbaarheid van de verzoekster om internationale bescherming in kwestie bij het beoordelen van haar verklaringen. Omdat het CGVS onvoldoende rekening heeft gehouden met haar kwetsbaar profiel, is verzoekster van mening dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig en niet redelijk is.

Verzoekster geeft verder aan het niet eens te zijn met de weigeringsmotieven *in casu*. Zij betoogt onder verwijzing naar rechtsleer dat het objectieve element van een vrees voor vervolging doorslaggevend is en dat uit artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet volgt dat om de geloofwaardigheid te beoordelen, een individueel onderzoek vereist is waarbij de persoonlijkheid van de verzoeker in acht moet worden genomen.

Vervolgens stelt verzoekster dat er van een zorgvuldig en volledig onderzoek door het CGVS geen sprake is. In dit verband stelt zij vooreerst dat er amper vragen werden gesteld over haar vrees wat betreft Nigeria. Wel werden er talrijke vragen gesteld over het statuut in Griekenland en haar verblijf in de andere Europese landen, terwijl het CGVS van mening is dat haar beschermingsstatuut in Griekenland niet langer voldoende is en dus ten aanzien van Nigeria beoordeelt, zo merkt zij op. Aangaande het misbruik door haar nonkel, voert zij aan dat de *protection officer* hier niet verder op in ging en er nergens verder in haar gehoor naar vroeg. Dat zij dit niet opnieuw “*letterlijk*” aanhaalde tijdens de – uiterst summiere – bevraging omtrent haar vrees, maakt niet dat het geen element is in haar dossier en dat zij dit wel degelijk heeft opgeworpen, aldus verzoekster. Verder werpt verzoekster op dat de *protection officer* niet vroeg wie haar besneden heeft. Zij stelt uit een extreem conservatieve familie te komen, en besneden te zijn door haar eigen familie. Dat haar ouders niet meer leven betekent niet dat de overige familieleden en stamleden verzoeksters dochter niet zouden willen besnijden, aldus verzoekster. Tevens meent verzoekster dat het niet is omdat zij en de vader van haar kind tegen besnijdenis zijn dat haar sociale kring haar dochter er niet toe zou dwingen, te meer nu zij dit zelf heeft moeten ondergaan. Bovendien benadrukt verzoekster dat zij een alleenstaande moeder is, wat extra argwaan kan opwekken bij haar stamleden en de naaste omgeving. Ook het feit dat zij zelf besneden werd, is volgens haar een aanwijzing van een risico voor haar dochter. Verzoekster meent dat de cijfers waarop het CGVS zich baseert inzake de prevalentie van besnijdenis in Nigeria niet zomaar op haar weerspiegeld mogen worden, aangezien de druk van haar familie en gemeenschap *in casu* zo groot is dat haar dochter er niet aan zou kunnen ontsnappen. Dat ze verklaarde dat iedereen in Nigeria vrouwelijke genitale verminking (hierna: VGV) uitvoert, is omdat het in haar persoonlijke leefwereld zo was, aldus verzoekster, die meent dat er vanuit sociaal oogpunt wel degelijk een reëel risico is. Verder wijst ze erop dat zij ingeschreven is bij GAMS en dat zij ook daar haar vrees in hoofde van haar dochter duidelijk aangaf, zoals blijkt uit het door haar gevoegde attest van GAMS (stuk 2). Tevens vreest verzoekster dat “*haar dochter als een bastaard kind (zal) worden aanzien*”. Zij haalt ook aan dat zij zelf, omwille van de dood van haar ouders, vele vormen van discriminatie heeft moeten doorstaan en dat haar conservatieve stam en familie geen invloed hebben gehad op haar partnerkeuze en er geen huwelijk is geweest. Derhalve is volgens verzoekster sociale uitsluiting uit de gemeenschap van zowel zichzelf als haar dochter reëel.

Verzoekster werpt tevens op dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS niet durfde te vertellen dat zij kort na de dood van haar vader werd verkracht als minderjarige door een bekende dorpeling met veel aanzien. Verzoekster stelt dat zij dit wel heeft verteld aan de vertrouwenspersoon bij GAMS en aan de gynaecoloog en verwijst ter staving naar voormeld attest van GAMS en een medisch attest van de gynaecoloog (stukken 2 en 3 gevoegd bij het verzoekschrift). Verzoekster voert aan dat “*er een bijkomende vrees is jegens deze persoon bij een terugkeer naar Nigeria*” en verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en naar het arrest van de Raad met nummer 39 159 van 23 februari 2010.

Aangaande de aangehaalde vrees voor de smokkelaar wijst verzoekster erop dat zij bijna tien jaar geleden is gevlucht uit Nigeria. Zij betoogt dat zij op het moment van de vraag even niet op de naam van haar smokkelaar kon komen en dat, mocht zij daadwerkelijk een verhaaltje verzinnen, zij evengoed een naam kon uitvinden op dat moment. Zij stelt dat zij niettemin kort na het interview op de naam kon komen en dit onmiddellijk aan haar raadsman liet weten, maar dat die dit niet heeft doorgegeven aan het CGVS. Zij verwijst hierbij naar een e-mail van haar begeleider naar haar huidig raadsman (stuk 4 gevoegd bij het verzoekschrift). Het even niet herinneren van een naam kan haar geloofwaardigheid niet ondermijnen, aldus verzoekster.

Verzoekster verwijst nog naar het arrest van de Raad met nummer 255 609 van 4 juni 2021 en stelt dat *“mocht niet elk punt van haar relaas geloofd worden er ook een toekomstgerichte beoordeling dient te worden gemaakt gelet op haar profiel”*.

Wat betreft haar vermeende nood aan subsidiaire bescherming, stelt verzoekster dat het feit dat zij in Griekenland de subsidiaire beschermingsstatus reeds werd toegekend op zich een belangrijke indicatie vormt. Verzoekster benadrukt andermaal haar kwetsbaar profiel en meent dat zij wel degelijk aan de voorwaarden van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet voldoet. Zij verwijst naar rechtspraak van de Raad waarbij de subsidiaire beschermingsstatus op grond van seksueel geweld en verkrachting reeds werd verleend. Tenslotte meent verzoekster dat ook haar dochter in ondergeschikte orde de subsidiaire bescherming moet worden toegekend *“vanwege het verhoogd risico op besnijdenis gelet op de sociale context van haar moeder meer het feit dat zij als ‘bastaard’ kind zou aanzien worden”*.

2.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden, bijkens de inventaris, de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- attest GAMS (stuk 2);
- medisch verslag gynaecoloog (stuk 3);
- mail begeleider aan huidig raadsman (stuk 4);
- attest zwangerschap (stuk 5).

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

2.2.2. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij dit beginsel geschonden acht. Het proportionaliteitsbeginsel, vorm van het redelijkheidsbeginsel, is in onderhavige procedure verder niet aan de orde. Het komt de adjunct-commissaris in het kader van zijn declaratieve opdracht en de Raad in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze declaratieve bevoegdheid.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.2.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire

beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) zij in staat was om, nadat haar vader overleden was, nog ongeveer drie jaar in haar land te verblijven zonder de steun van haar ouders en haar verklaringen dat haar ouders overleden zijn en zij haar niet kunnen steunen louter socio-economische problemen betreffen die niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, omdat (B) het niet geloofwaardig is dat zij een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade zou koesteren omwille van de persoon die haar naar Europa gebracht zou hebben, nu (i) zij zich de naam van deze persoon niet herinnert, (ii) zij er geen idee van heeft waar deze persoon nu is, (iii) de omstandigheden waarin zij Nigeria verklaart verlaten te hebben bezwaarlijk geloofwaardig te noemen zijn, en (iv) zij sinds 2015 niets meer van deze vrouw hoorde, omdat (C) uit de context en haar persoonlijke houding ten opzichte van genitale verminking voldoende bescherming voor haar dochter blijkt en zij zelf geen persoonlijke vrees aanhaalde met betrekking tot besnijdenis, omdat (D) zij geen vrees aanhaalde bij terugkeer naar Nigeria in verband met haar verklaring misbruikt te zijn geweest door de broer van haar vader, omdat (E) zij verwijst naar de algemene situatie in Nigeria en mogelijke kidnappers, maar hierbij geen individuele en specifieke vrees aantoon, en omdat (F) er actueel voor burgers in de deelstaat Edo geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing werd genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart niet terug te kunnen keren naar haar land van herkomst, Nigeria, omdat (i) haar ouders overleden zijn, (ii) zij de persoon die haar naar Europa zou hebben gebracht vreest, (iii) zij vreest dat haar dochter, geboren in België, er besneden zal worden en (iv) zij de algemene onveiligheid in Nigeria vreest. Na het overlijden van haar vader in 2007, zou verzoekster enkele maanden bij haar oom gewoond hebben, die haar misbruikt zou hebben. Vervolgens zou verzoekster tot aan haar vertrek uit Nigeria in 2010 in Benin City gewoond hebben met een vriend. De persoon die haar hielp Nigeria te verlaten, zou achteraf van verzoekster 30 000 euro gewild hebben. Verzoekster ging naar Griekenland, waar zij de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kreeg. Nadien verliet verzoekster Griekenland en kwam zij via onder andere Zweden en Duitsland naar België. In juli 2022 beviel verzoekster in België van een dochter, E. D. I. Momenteel is verzoekster opnieuw zwanger.

De Raad is na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat verzoekster er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Verzoekster voert aan dat zij, gelet op de door haar ondergane ernstige feiten van verkrachting en genitale verminking, alsook het feit dat zij wees is, een ongehuwde moeder is en op heden zwanger is, kwetsbaar is doch dit blijkt uit de bestreden beslissing geen aanleiding heeft gegeven tot het erkennen van bijzondere procedurele noden in haar hoofd en hier evenmin voldoende rekening mee werd gehouden bij de beoordeling ten gronde van haar relaas. Te dezen merkt de Raad vooreerst op dat verzoekster volgens de stukken aanwezig in het administratief dossier, buiten het feit dat zij aangeeft op dat moment acht maanden zwanger te zijn, zelf geen bijzondere procedurele noden, om deze of een andere reden, heeft kenbaar gemaakt (administratief dossier (hierna: AD), stuk 7, Vragenlijst "bijzondere procedure noden" DVZ). Verzoekster toont voorts niet aan dat er *in casu* bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen, evenmin preciseert zij waaruit deze eventuele bijkomende steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Bovendien heeft verzoekster op geen enkel moment aangegeven dat zij omwille van haar vermeende kwetsbaarheid niet in staat zou zijn om deel te nemen aan de gevoerde procedure, noch om enige andere reden. Toen haar aan het begin van haar persoonlijk onderhoud op het CGVS werd gevraagd hoe haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) verlopen was, gaf zij niet aan dat zij toen te kampen had met mentale of andere problemen die haar verhinderden om de essentiële elementen van haar relaas te vermelden en de haar gestelde vragen correct te begrijpen en te beantwoorden (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS blijkt dat dit op normale wijze is verlopen en dat verzoekster in staat was haar vluchtmotieven op duidelijke en gestructureerde wijze uiteen te zetten en de haar hierover gestelde vragen te beantwoorden. Verzoekster blijft in haar verzoekschrift concreet aan te tonen dat, waar of in welke

zin zich tijdens haar persoonlijk onderhoud problemen zouden hebben voorgedaan. Evenmin gaf verzoekster tijdens dan wel na afloop van haar persoonlijk onderhoud op het CGVS aan dat zij enig probleem ervoer. Ook verzoeksters advocaat heeft op geen enkel moment te kennen gegeven dat verzoekster omwille van haar kwetsbaar profiel niet in staat zou zijn om deel te nemen aan de onderhavige procedure. Verzoekster heeft geen medische attesten voorgelegd waaruit kan blijken dat haar oordeelsvermogen ten gevolge van een opgelopen trauma dermate is aangetast dat zij niet in staat zou zijn om volwaardige verklaringen af te leggen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming.

Verzoekster laat verder na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze haar beweerde kwetsbaarheid haar verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont zij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Waar verzoekster in haar verzoekschrift nog verwijst naar het arrest met nummer 245 271 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). De verwijzing naar voornoemd arrest is *in casu* hoe dan ook niet dienstig, daar dit, in tegenstelling tot wat verzoekster in haar verzoekschrift voorhoudt, betrekking heeft op een vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring tegen een beslissing tot verlenging van de termijn voor een overdracht in het kader van de Dublin-Verordening.

Vervolgens kan de Raad de adjunct-commissaris bijtreden waar hij in de bestreden beslissing motiveert dat de omstandigheid dat verzoekster geen ouders meer heeft in Nigeria, een socio-economisch motief betreft dat geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming. Dit licht hij op goede gronden als volgt toe:

“U verklaarde ten eerste dat uw moeder overleden was toen u nog erg jong was, en uw vader in 2007. U verklaart dat er niemand is die u kan bellen om iets te zeggen, die u kan helpen, die u gaat ontvangen en steunen met iets (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 12). Het CGVS merkt op dat u nadat uw vader overleden was, nog ongeveer drie jaar in Benin City woonde, in Nigeria, alvorens u besloot om uw land van herkomst te verlaten, waardoor u aantoonde dat u in staat was om in uw land te verblijven zonder de steun van uw ouders. Bovendien betreffen dit louter socio-economische problemen die als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Socio-economische overwegingen, zoals o.a. huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In uw verklaringen, noch in uw dossier zijn elementen aanwezig die een dergelijke situatie in uw hoofde suggereren, noch wordt dit door u concreet aangetoond.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Vervolgens motiveert de adjunct-commissaris terecht dat verzoeksters beweerde vrees voor de vrouw die haar hielp naar Europa te geraken niet geloofwaardig is. Hij laat hierover het volgende gelden:

“Wat betreft de persoon die u naar Europa zou gebracht hebben en de vrees die u zou koesteren ten aanzien van deze persoon, stelt het CGVS vast dat u ook hier geen gegronde vrees aantoonde. U legde uit dat de persoon die u hielp om te reizen, u had gezegd dat u zonder te betalen met haar mee mocht gaan naar Europa (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 12). U reisde op haar koste naar Europa. Later vroeg ze u echter om 30 000 euro te betalen, wat u niet deed. Het CGVS stelt ten eerste al vast dat u zich niet eens de naam herinnert van de persoon die u beweerdelijk nog zou moeten betalen voor de reis (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 12). Het is weinig geloofwaardig dat je de naam van de persoon vergeet die je beweerdelijk vreest bij terugkeer naar uw land van herkomst. U hebt er ook geen idee van waar ze nu is, u weet enkel dat ze in Edo State woonde. Ten tweede zijn de omstandigheden waarin u Nigeria hebt verlaten, bezwaarlijk geloofwaardig te noemen. U legde uit dat u die vrouw had ontmoet in de parking waar u water aan het verkopen was (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 13). U legde aan haar uw situatie uit, en ze wilde u helpen en u een betere toekomst geven. U stelde zich verder geen vragen bij het feit dat ze dit dan allemaal uit haar eigen zak zou betalen, ze zou u enkel gezegd hebben dat ze u een gunst deed (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 13). Het is niet aannemelijk dat u zich geen verdere vragen stelde bij de bedoelingen van deze wildvreemde persoon om u gratis, zonder enige vergoeding, helemaal naar Europa te brengen. Het zou pas in Griekenland zijn geweest, toen u zelf contact opnam met de vrouw in Nigeria, dat u hoorde dat u 30 000 euro moest betalen, en dat ze u begon te bedreigen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 14). U hebt dan ook uw simkaart stuk gemaakt, en hebt sindsdien niets meer van haar gehoord. Volgens uw verklaringen was u in Griekenland tot augustus of september 2015 (verklaring DVZ), wat ondertussen ook al acht jaar geleden is. Gezien u al die tijd ook al niets meer van de vrouw hoorde, haar

naam niet eens kent, niet weet waar ze is, is het niet geloofwaardig dat u een vrees hebt voor vervolging of ernstige schade omwille van die vrouw."

Verzoeksters betoog is niet afdoend om bovenstaande pertinente motieven van de adjunct-commissaris in een ander daglicht te stellen. Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift naar een e-mail van haar begeleider waarin staat dat zij kort na het interview op de naam kon komen van de vrouw, maar haar vorige raadsman dit niet liet weten aan het CGVS (stukkenbundel verzoekster, stuk 4). Zelfs zo kan worden aangenomen dat verzoekster de naam van de vrouw die haar reis financierde even vergeten was, doet dit geen afbreuk aan de andere pertinente vaststellingen en overwegingen aangaande haar beweerdde vrees voor deze vrouw, die door verzoekster niet worden weerlegd of ontkracht. Naast het feit dat verzoekster de omstandigheden waarin ze uit Nigeria vertrokken is niet aannemelijk weet te maken, wijst de Raad er, in navolging van de adjunct-commissaris, op dat verzoeksters vrees bezwaarlijk actueel te noemen is, aangezien zij sinds 2015 niets meer van deze vrouw hoorde en zij momenteel niet weet waar deze vrouw woont.

Aangaande de vrees voor VGV in hoofde van verzoeksters dochter E. D. I., motiveert de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing terecht als volgt:

"Ten derde haalde u ook de vrees aan in hoofde van uw dochter met betrekking tot genitale verminking (VGV) (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 2). U legde ook attesten van VGV neer, waaruit blijkt dat uzelf besnijdenis type 2 hebt ondergaan, en dat uw dochter E(...) niet besneden is. Het CGVS concludeert hieromtrent dat de context en uw persoonlijke houding ten opzichte van die praktijk, resulteert in voldoende bescherming voor uw dochter. Het CGVS erkent dat de praktijk van genitale verminking bij jonge meisjes gebeurt bij bepaalde groepen in Nigeria, maar dit sterk regionaal gebonden is. Uit informatie blijkt evenwel dat de prevalentie van VGV verschillend is per regio in Nigeria (beschikbaar in uw administratief dossier). In de regio's van het Zuid-Oosten (35,0 %) en van het Zuid-Westen (30 %) van Nigeria zou VGV wijder verspreid zijn. In het Zuid-Zuiden (17,7 %) (waartoe Edo State behoort) en in het Noord-Westen (20,2 %) is de prevalentie daarentegen veel lager, terwijl in het Noord-centrale gedeelte (9,9 %) en in het Noord-Oosten (6,1 %) de prevalentie het laagst blijkt te zijn. Ook de staten onderling per regio vertonen nog een uiteenlopende prevalentie. De staat waar u woonde en opgroeide, Edo Staat, heeft volgens de cijfers van DHS 2018 een prevalentiegraad van ongeveer tussen 30% en 40% procent besneden vrouwen. Dit is dus al lager dan uw bewering dat iedereen het doet (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 15). U haalde verder geen individuele actor of actoren aan waarvan u denkt dat zij zouden over willen gaan tot het besnijden van uw dochter, op de vraag van wie u vreest, legde u enkel uit dat iedereen dat doet (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 15). Ook wanneer u nogmaals gevraagd werd naar wie het dan zou doen, gezien u het niet wilt doen, legde u uit dat iedereen het doet, en dat je het moet doen. U bleef dermate vaag en algemeen over wie u dan concreet zou vrezen. Het CGVS wijst er verder nog op dat u zelf niet wilt dat uw kind besneden wordt (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 12). Ook de vader van uw dochter weet dat deze praktijk niet goed is, en wilt ook niet dat zijn dochter besneden zal worden (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 16). Gezien jullie beiden als ouders van uw dochter, niet willen dat zij besneden zal worden, kan er ook van jullie verwacht worden dat jullie instaan voor de bescherming van uw dochter tegen deze praktijk. Uzelf haalde geen persoonlijke vrees aan met betrekking tot besnijdenis of gerelateerd aan het attest dat u neerlegde."

Verzoekster voert in haar verzoekschrift aan dat zij uit een extreem conservatieve familie komt, en het niet betekent dat omdat haar ouders gestorven zijn, haar overige familieleden en stamleden haar dochter niet zouden willen besnijden. Verzoekster verwijst naar een attest van GAMS, waar zij haar vrees ten aanzien van haar dochter aangaf (stukkenbundel verzoekster, stuk 2). Ze betoogt verder dat, de nationale prevalentie buiten beschouwing gelaten, de druk van de familie of gemeenschap zo groot is dat haar dochter niet aan VGV zou kunnen ontsnappen en dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde dat iedereen dit doet omdat zij in Nigeria vooral omringd werd door personen die VGV uitvoeren. De Raad merkt hierbij echter op dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde dat zij geen contact meer heeft met haar familie in Nigeria, zij geen broers of zussen heeft en haar beide ouders gestorven zijn (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5 - 6). Tevens verliet verzoekster haar dorp op zeventienjarige leeftijd, en keerde er nooit meer naar terug (*Ibid.*, p. 6). Zij leefde sindsdien zelfstandig tot haar vertrek uit Nigeria in Benin City (*Ibid.*). Deze omstandigheden en het feit dat verzoekster en haar partner niet willen dat hun dochter besneden wordt in acht genomen, maakt verzoekster niet aannemelijk dat haar familie of haar gemeenschap haar zou dwingen, noch duidt zij specifieke en individuele actoren aan waarvan zij denkt dat zij zullen overgaan tot de besnijdenis van haar dochter. Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat het niet is *"omdat de ouders dit zelf niet willen dat de sociale kring van verzoekster in Nigeria verzoekster dochter niet tot besnijdenis zou dwingen"*, laat zij na te concretiseren wie zij met deze *"sociale kring"* bedoelt, daar zij verklaart met niemand in Nigeria nog contact te hebben (*Ibid.*). Waar verzoekster verder nog stelt dat het feit dat zij zelf besneden werd een aanwijzing is van een risico voor haar dochter, stelt de Raad vast dat dit een blote bewering is die verzoekster met geen enkel begin van bewijs staft. Het voorgaande en de prevalentie van VGV in Edo State in acht genomen, besluit de Raad, in navolging van de adjunct-commissaris, dat verzoeksters afwijzende houding en die van haar partner ten aanzien van VGV resulteert in voldoende bescherming hiertegen voor haar dochter.

Verzoekster betoogt verder dat er tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS amper vragen werden gesteld over haar vrees wat betreft Nigeria, en er wel talrijke vragen werden gesteld over het statuut in Griekenland en haar verblijf elders in Europa, wat volgens haar getuigt van een onvolledig en onzorgvuldig onderzoek. Tevens voert verzoekster aan dat de *protection officer* verder had moeten ingaan op het misbruik door haar oom en dat er gevraagd had moeten zijn wie haar besneden heeft. In dit verband wijst de Raad erop dat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die zij al dan niet aflegt tijdens haar persoonlijk onderhoud en dat het niet aan de *protection officer* van het CGVS is om het gehoor te sturen. Tevens blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat er verschillende keren naar verzoeksters vrees ten opzichte van Nigeria werd gepeild, verzoekster verschillende malen de kans kreeg om haar redenen van vertrek uit Nigeria en waarom zij vreest terug te keren uiteen te zetten (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12) en er gevraagd werd of zij nog zaken wenste toe te voegen (*Ibid.*, p. 16). De Raad merkt hierbij in navolging van de adjunct-commissaris op dat het misbruik door verzoeksters oom, ofschoon laakbaar, niet door verzoekster werd aangehaald als reden dat zij niet zou kunnen terugkeren naar Nigeria, noch haalde zij dit aan wanneer haar bij de DVZ werd gevraagd naar de redenen die ertoe hebben geleid dat verzoekster haar land verliet (AD, stuk 7, vragenlijst, vragen 3.5 en 3.8). Dat er sprake is van een onvolledig en onzorgvuldig onderzoek, kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift verder aan dat zij als minderjarige verkracht is geweest door een gekende dorpeling met veel aanzien kort na de dood van haar vader en dat zij dit tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS niet durfde te vertellen, doch dat zij dit wel verteld heeft aan de vertrouwenspersoon bij GAMS en aan de gynaecoloog. Deze bijkomende vrees jegens deze persoon zou volgens haar moeten leiden tot de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Zij verwijst hierbij naar het attest van GAMS en het medisch attest van de gynaecoloog dat zij bij haar verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoekster, stukken 2 en 3). Verzoekster laat echter na te concretiseren, en uit voormelde attesten blijkt niet, welke rol deze persoon in haar leven in Nigeria speelde en of zij hier al dan niet opnieuw in contact mee zal komen. In het gevoegde attest van GAMS en het medisch verslag van de gynaecoloog kan worden gelezen dat verzoekster heeft aangegeven te zijn misbruikt "*door iemand die ze vertrouwde*", respectievelijk dat zij "*op 17 jarige leeftijd (werd) verkracht*". Uit deze summiere bewoordingen kan niet duidelijk blijken dat zij betrekking hebben op andere feiten dan het misbruik door verzoeksters oom waarvan zij melding maakte op het CVVS. Zij gaat er verder aan voorbij dat zij in de loop van de administratieve procedure, waarbij zij bij de DVZ en op het CGVS heeft kunnen uiteenzetten wat zij concreet vreest, slechts gewag maakte van een vrees voor de besnijdenis van haar dochter, een vrees om alleen terecht te komen in Nigeria en een vrees voor de vrouw die haar naar Europa bracht, doch op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een persoonlijke vrees om opnieuw verkracht te worden. Verzoeksters verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet is dan ook niet dienstig. Waar verzoekster nog verwijst naar het arrest met nummer 39 159 van de Raad van 23 februari 2010, dient te worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoekster niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Verder laat verzoekster in haar verzoekschrift voor het eerst gelden dat "*haar dochter als een bastaard kind (zal) worden aanzien*", zij zelf vele vormen van discriminatie heeft moeten doorstaan, zij niet gehuwd is en haar familie geen invloed heeft gehad op de partnerkeuze, en de sociale uitsluiting door de gemeenschap van zowel verzoekster als haar dochter derhalve reëel is. Zij laat echter na *in concreto* toe te lichten welke gevolgen dit voor haar en haar dochter kan of zal hebben. De Raad merkt hierbij op dat om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard moeten zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend moeten zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoekster blijft, door louter te stellen dat sociale uitsluiting reëel is, in gebreke een dergelijke vrees voor vervolging concreet aannemelijk te maken.

Verzoekster betwist voorts niet dat zij geen individuele en specifieke vrees heeft aangetoond voor mogelijke kidnappers en de algemene veiligheidssituatie in Nigeria. Wat betreft de beoordeling van verzoeksters eventuele nood aan subsidiaire bescherming omwille van de veiligheidssituatie in haar land van herkomst verwijst de Raad naar hetgeen hierover *infra* onder punt 2.2.5.3. wordt uiteengezet.

De documenten die verzoekster ter staving van haar relaas bijbrengt kunnen bovenstaande analyse niet ombuigen. Wat betreft het attest van GAMS, het medisch verslag van de gynaecoloog en de e-mail van de begeleider aan verzoeksters huidig raadsman, die bij het verzoekschrift worden gevoegd (stukkenbundel verzoekster, stukken 2 - 4), wordt verwezen naar bovenstaande analyse. Het attest van 16 november 2023 inzake verzoeksters huidige zwangerschap toont aan dat verzoekster momenteel zwanger is, maar heeft

verder geen betrekking op haar vluchtmotieven (stukkenbundel verzoekster, stuk 5). Uit de medische attesten betreffende vrouwelijke genitale verminking van respectievelijk 12 en 16 januari 2023 in hoofde van verzoekster en haar dochter, die tijdens de administratieve procedure werden neergelegd (AD, stuk 5, 'Documenten', nrs. 1 - 3), kan blijken dat, zoals zij ook verklaart, verzoekster genitale verminking heeft ondergaan en haar dochter E. D. I. niet. Verzoeksters eigen genitale verminking wordt niet in vraag gesteld, doch er dient te worden vastgesteld dat zij in dit verband geen persoonlijke vrees aanhaalt. Wat verzoeksters dochter betreft, werd hoger besloten dat er bij een eventuele terugkeer naar Nigeria voldoende bescherming voorhanden is (zie *supra*).

Waar verzoekster tenslotte nog stelt dat er een toekomstgerichte beoordeling moet gebeuren, maakt zij dit verder niet concreet, waardoor dit loutere gegeven geen afbreuk doet aan bovenstaande analyse. Betreffende haar verwijzing naar het arrest met nummer 255 609 van de Raad van 4 juni 2021, herhaalt de Raad dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoekster niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet om aan verzoekster het voordeel van de twijfel toe te staan. Tevens kan, gelet op het voorgaande, een schending van artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet niet worden aangenomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.2.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Nigeria.

2.2.5.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

In zoverre verzoekster aanvoert dat haar kwetsbaar profiel ertoe kan leiden dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst een onmenselijke en vernederende behandeling moet ondergaan, dient te worden herhaald dat verzoekster er niet mee kan volstaan te verwijzen naar haar kwetsbaar profiel, noch naar het profiel van haar dochter, doch haar vrees of het reële risico in dit verband *in concreto* aannemelijk dient te maken, waartoe zij evenwel in gebreke blijft. Waar zij nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad, herhaalt de Raad andermaal dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoekster niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij of haar dochter een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviseerd.

2.2.5.3. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, waaruit blijkt dat er actueel in de deelstaat Edo, waaruit verzoekster verklaart afkomstig te zijn, weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen plaatsvinden, maar dat er voor burgers in deze deelstaat geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de vernoemde deelstaat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen.

2.2.5.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.7. De Raad wijst er nog op dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Waar verzoekster in haar verzoekschrift ingaat op de samenwerkingsplicht in hoofde van de asielinstanties, gaat zij er klaarblijkelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) geen synoniem is voor “*gedeelde bewijslast*”, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van voormelde richtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De asielinstanties moeten niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin hun taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de asielinstanties rust doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoekster om alle nodige elementen voor de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de door haar voorgehouden gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade *in concreto* aannemelijk te maken, waartoe zij – gelet op het voorgaande – in gebreke blijft.

2.2.8. In zoverre verzoekster de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een *protection officer* die het Engels machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.2.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.2.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.2.11. In zoverre verzoekster “*uiterst ondergeschikt*” vraagt de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend vierentwintig door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT